

Geachte vergadering,
Dames en heren,

Vandaag is het de dag van mijn plechtige installatie, zoals dat in de wet voorzien is (art. 288 Ger. W.), tijdens wat nu een rampzalige week blijkt te zijn.

Wij zijn de zitting begonnen met één minuut stilte om ons medeleven en respect te betonen n.a.v. het overlijden van Julie Van Espen.

Met het oog op vandaag heb ik verleden week een toespraak geschreven waarin ik de kernpunten van mijn beleidsplan uitlegde op een bevattelijke manier, zelfs opgesmukt met sprookjesachtige elementen.

Ik ging u vertellen hoe deze tijden van schaarste ons nopen om drastisch te hervormen als we toch garant willen blijven staan voor een tijdige geschillenbeslechting. Ik ging u deelgenoot maken van mijn geworstel; mijn geworstel bij het zoeken naar dat moeilijke evenwicht tussen kwaliteit en snelheid.

Maar ik ga dat niet doen.

Ik heb mijn toespraak herschreven.

Ik heb woensdag al publiekelijk en lang gesproken. Ik heb ook reeds geschreven over de snelheid als één van onze kernwaarden en hoe snelheid eigenlijk ook deel uitmaakt van de kwaliteit.

Daarom deze verandering van mijn toespraak.

Geachte vergadering,

Het is niet moeilijk om een ideale wereld te bedenken waarin justitie over voldoende personeel beschikt, gehuisvest is op een aangename werkplek, mag werken met een perfect functionerend informaticasysteem, en echt tijd kan vrijmaken om elke zaak ook tijdig te behandelen met de aandacht die ze verdient.

Deze toespraak wordt echter niet toegespitst op de vraag of de middelen die aan justitie worden toebedeeld, volstaan of niet. Ik denk niet dat er één persoon in deze zaal aanwezig is die van mening is dat de geldkraan voor justitie al te overvloedig gestroomd heeft, en ik wil niet in herhaling vallen.

Ik maak dan ook van deze gelegenheid gebruik om voor het eerst deze week even rechtstreeks ook onze eigen mensen toe te spreken: onze magistraten, onze griffiers en al onze medewerkers.

Beste collega's,

Hoe vaak heb ik deze week van zovelen van jullie moeten vernemen hoe aangegrepen jullie zijn door de gebeurtenissen rond Julie Van Espen... hoe erg jullie je betrokken voelen... hoe het mogelijk is dat er zoiets kon gebeuren...

Jullie vertelden me dat jullie hierover door iedereen in de omgeving worden aangesproken, door jullie familie, door jullie vrienden en door jullie burens.

Geachte vergadering,

Tot verleden week waren wij zo trots op ons hof van beroep. Het hof van beroep te Antwerpen stond altijd bekend om zijn zeer goede doorlooptijden. Het hof van beroep te Antwerpen had een extreem hoge productie. We waren zelfs pioniers op informaticavlak.

Dat was niet alleen prettig, dat vormde zonder twijfel ook een extra stimulans voor ieder van ons om steeds zijn beste beentje voor te zetten.

Maandag werden we geconfronteerd met een nieuwe waarheid. Plots stonden we in de nationale belangstelling omwille van het feit dat een relatief eenvoudige, maar uiterst belangrijke strafzaak op ons hof niet tijdig behandeld was.

Wij allen werden diep geraakt door het gewelddadig overlijden van Julie, en het gegeven dat ons hof van beroep hierbij direct betrokken was maakte het nog moeilijker.

Wij hebben woensdag ons medeleven uitgedrukt tegenover de familie, maar vooral ook hebben we woensdag antwoord gegeven op de terechte vragen die de maatschappij ons stelde.

Wij hebben onze verantwoordelijkheid niet afgewezen; wij hebben enkel uitleg gegeven, uitleg die noodzakelijk was.

Ook aan het bijzonder onderzoek door de Hoge Raad van de Justitie zullen wij volledige medewerking verlenen. In alle transparantie zullen we elke uitleg geven die aan ons gevraagd wordt.

Na de persconferentie heb ik vele mails en telefoons ontvangen van collega's rechters uit diverse soorten rechtbanken en uit alle provincies van ons land. Ook zij voelen zich betrokken en ook zij voelen zich aangesproken.

Ik ben er rotsvast van overtuigd dat ieder van ons het beste van zichzelf geeft, in de hoop en het verlangen dat ons oordeel niet alleen juridisch correct en rechtvaardig is, maar ook kan bijdragen aan een betere samenleving.

Waardering voor die inspanningen werkt stimulerend.

Het omgekeerde kan verlammen.

Daarom is het belangrijk om opnieuw het hoofd te heffen.

Elke dag wachten er nieuwe zaken, en het zijn ook belangrijke zaken.

Blijf onthouden dat wij een mooi en belangrijk beroep uitoefenen: het is onze gezamenlijke taak om recht te spreken, en ervoor te zorgen dat onze maatschappij daarna weer verder kan.

De feiten van afgelopen week mogen ons niet blokkeren.

Ze moeten een aansporing zijn, een aansporing dat we elke dag voor ogen blijven houden dat achter elke zaak mensen zitten die van ons een tijdige beslissing verwachten.

De maatschappij heeft ons nodig.

Ondanks de ondergane besparingen bouwen we verder aan een hof van beroep dat binnen een redelijke termijn geschillen oplost zonder in te boeten op de kwaliteit van onze beslissingen.

Hoe we dat gaan doen heb ik uitvoerig in mijn beleidsplan toegelicht en nog eens kort samengevat tijdens de persconferentie. Beide teksten zijn te lezen via onze website.

Ik heb er gezegd dat de geplande reorganisatie van ons hof niet geleidelijk kàn doorgevoerd worden, maar dat ze – gelet op de logistieke en de personele consequenties ervan - noodzakelijkerwijze gepaard gaat met een soort “*big bang*”, die zal ingaan op 2 september van dit jaar.

Wij weten dat we een enorme bijkomende inzet vragen van onze griffie en onze administratie: vele zaken zullen moeten geherfixeerd worden, in overeenstemming met de nieuw uitgewerkte structuur. Maar wij weten ook dat dit zeker zal lukken. Op ons hof heerst immers de juiste sfeer. We zetten ons met ons allen achter dit project, en we weten dat – op een aantal kinderziektes na - die overgang zal slagen.

Mag ik afsluiten met die positieve noot?

Hoewel ik soms wakker lig van alle eventualiteiten die roet in het eten kunnen gooien, is er één gevoel dat mij over die moeilijke momenten heen helpt: het vertrouwen in ons korps. Ons korps bestaat uit erg gemotiveerde magistraten, griffiers en personeelsleden. Er heerst in Antwerpen inderdaad een buitengewone sfeer: niemand van ons ziet er tegen op om een ander bij te staan, of om in te springen in geval van nood. Ik wil jullie allen dan ook vooral danken; het is een eer om eerste voorzitter van dit korps te mogen zijn. Hartelijk bedankt!

De zitting wordt geheven.

Antwerpen,

10 mei 2019,

de eerste voorzitter,
Rob Hobin.